

Za našo deco.

Gulliver.

(Dalje.)

Spal sem dve uri. Sanjal sem o svojih dragih. To me je še bolj užalostilo, ko sem se prebudil. Bil sem v sobi, ki je bila kakih 300 korakov široka, postelja je bila okoli 4 sežnje visoka. Dokler sem gledal na pod in premišljeval, kako bi prišel tja, sem slišal za seboj neko šušljanje. Zagnal sem kmalu dve veliki podgani, ki sta tekali po postelji. Ena izmed njiju me je začela ovohavati. Druga pa je postala tako nadležna, da mi je položila sprednji nogi na rame. Brž sem izvlekel meč in sem ga zasadil ostudni živali v trebuh. Zrušila se je pred mano, ona prva pa je zbežala. Kljub temu pa sem imel še toliko časa, da sem jo zabodel v stegno. Posmatral sem ubito žival. Bila je večja od najdebelejšega prasca. Nisem je mogel zvleči s postelje. Ležala je tam v mlaki krvi, dokler ni dospela gospodarica.

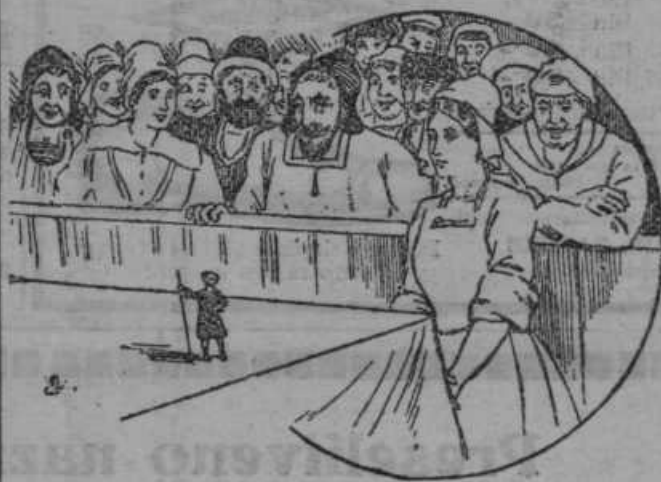
Velikan je imel hčer, staro okoli devet let. To je bila zelo pametna deklica. Za svoje punčke je znala jako spretno šivati lepe obleke. Zdaj pa je povsem pozabila na svojo punčko — a bila je večja od mene — in se je zavzela zame. Punčino zibelko mi je pripravila za posteljo. Da bi bil ponoči varen podgan, so obesili tedanjo mojo posteljo na klin v zidu. Ona mi je šivala obleke in perilo. Tudi oblačila in umivala me je, kakor je bila navajena storiti pri svojih punčkah. Napram meni je bila zelo ljubezniva. Če sem pokazal na kako stvar, mi je povedala ime te stvari. Tako sem mogel v kratkem času v tujem jeziku zahtevati vse, kar mi je bilo potrebno. Deklico so klicali Glumadkliča, to se pravi v njihovem jeziku: punčka.

Kmalu so začeli govoriti po vsej okolici, da je našel moj gospodar na svoji njivi neko živalco, veliko kakor žabo, ki je zelo podobna človeškemu bitju. Dela tudi mnogokaj kakor človek in zna celo izgovarjati nekoliko besed. Dosti jih je prihajalo, da bi me videli. Tedaj sem moral hoditi po mizi, se klanjati, mahati s sabljo in še marsikaj drugega, kar me je naučila Glumadkliča. Ker je hotelo vedno več ljudi, da me vidi, je prišla

mojemu gospodarju misel, da bi me nosil po raznih krajih in me kazal za denar.

Nekega dne me je spravil v leseno škatlo, ki je bila zaprta od vseh strani. Imela je samo ena vrata, da sem mogel notri in ven, ter par špranj, skozi katere je mogel zrak. Gospodar je zajahal konja; za njim pa je sedla na konja tudi Glumadkliča. Na krilu je držala škatlo, v kateri sem bil jaz. Tako smo se podali na pot. Meni ni bilo baš preveč ugodno. Konj je stopil kar 40 naših korakov naenkrat in tako sem se strašno gugal. Na srečo to potovanje ni trajalo dalje ko pol ure. Tedaj se je moj gospodar ustavil pred neko gostilno. Razgovarjal se je kratko časa z gostilničarjem. Nato je najel človeka, da hodi po ulicah in razglasi: »V gostilni 'Pri zelenem orlu' je danes videti veliko čudo. To je živalca, ki sliči človeku in ki govori in se vede kakor človek.«

Ni trajalo dolgo in ljudje so se začeli zbirati. Mene so postavili na veliko mizo v obednici. Pri mizi je stala samo Glumadkliča, da mi pove, kaj naj naredim. Tega dne sem moral dvajsetkrat

napraviti isto in govoriti, kar mu je Glumadkliča naročevala. Od utrujenosti in tuge malodane da se nisem zgrudil na mizo. Ljudi pa je prišlo čimdalje več.

(Dalje prihodnjič.)

Medvedek.

(Povest v slikah.)

17. Čarovnica se hvali.

Orjaka sta sedela pri vrtu v udobnih naslonjačih. Naenkrat zagledata čarovnico, ki ju nagovori z besedami: »Prinašam vama veselo novico. Stori la sem, kar sem obljubila. Miško se ne bo več vozil v aeroplanu. Vrnila se bom domu in vidva obračunajta dalje z Miškom. Z Bogom!«

18. Čarovniška palica.

Orjaka se smejeta, tako sta vesela. Orjak Jože pravi: »Sedaj se lahko lotiva Miška. Pokličiva vojake.« »Ne!« ugovarja Miha. »Prinesejo naj vojaki samo čarovniško palico.« Naročita malemu vojaku, ki čuva palico, naj jo prinese. Palica stori vse, kar se jej naroči. (Dalje sledi.)

Osel in lev.

Osel je spremljal levo, kateremu je služil kot lovski rog, v gozd. Srečal je drugega osla, kateri ga je pozdravil: »Dober dan, brate moj!« »Nesramnež!« je bil odgovor.

»Čemu to?« je menil drugi osel; »ali si ti radi tega, ker hodiš z levom, boljši od mene? Ali si več ko osel?«

V cirkusu.

Mihec (pri blagajni): »Koliko stane najcenejši prostor?«

Blagajnik: »Šest dinarjev.«

Mihec: »Pa bom moral stati pri celi predstavi?«

Blagajnik: »Seveda, saj je to za stojšče.«

Mihec: »Potem, prosim, plačam samo tri dinarje, ker bom stal ves čas samo na eni nogi.«

Previden.

Jožek (v vlaku): »Mamica, ali tam dobro sediš?«

Mati: »Da, mili moj!«

Jožek: »Ali ti ni tam mrzlo?«

Mati: »Ne, dete moje.«

Jožek: »Ali morda tam ne vleče?«

Mati: »Čisto nič.«

Jožek: »Dobro, potem pusti, naj sedem jaz tja in pridi ti sem.«

Hrabrost.

Anica: »Mama, naša služkinja pa se res nikogar ne boji. Včeraj je prišel skozi kuhinjsko okno velik vojak, pa se ga ni prav nič ustrašila.«

Točno povedano.

Gospod (dva dečku mlodar za slepega očeta): »Od kdaj pa je tvoj oče slep?«

Deček: »Od osmih zjutraj do osmih zvečer.«

Bivši kralj dobi dedščino.

Nedavno je v mestu Santander v Španiji umrl španski plemič de Valdecilla, ki je zapustil okrog dva milijona dolarjev premoženja. Del tega bogastva bo podedoval, kakor se čuje, bivši španski kraljevski par, s katerim je bil pokojnik velik prijatelj.